het begin van een boek
waarin alles nog verborgen
zit

of een lange dag buiten
waarop de tijd

eindelijk

z'n kop eens hield

Proloog

Het is vandaag de tweede keer dat ik hier zit. LT zit naast me op een van de witte plastic wachtruimtestoelen in de mammapolikliniek;
'Gaat het?'
'Jawel..... Nee. Ik weet het eigenlijk niet. Jij?'
'Mwoah, gaat... As, je kan het maar zeker weten, dan ben je hier van af.'
Die zin heb ik veel gehoord en gedacht de afgelopen dagen. Ik hou mijn arm voorzichtig tegen mijn borst aangedrukt, alles is blauw of op weg om dat te gaan worden.

'Meneer? Mevrouw?'
Een vrijwilligster van het ziekenhuis vraagt ons of we wat willen drinken, ik schud mijn hoofd. Dorst heb ik niet, ik wil hier vooral weg. Ik wil dat die deur open gaat, dat ik een lach en een geruststelling krijg en dat ik naar huis mag. Vieze automaatkoffie aannemen, betekent dat ik tijd moet overbruggen, dat ik 'wat te doen moet hebben', dat ik niet weet hoe ik wachten moet. Iets drinken om me rustig te houden. Ik ben rustig.... Rustigachtig.... Rustiggerig.

LT kopieert mijn bewegingen; één been over het andere been, armen over elkaar, rechtop gaan zitten en vervolgens